

vlakke neus en de slavische jukbeenderen, waardoor zij eerder thuis schijnt te hooren in een jonger, primitiever tijdperk der menschheid. Haar droomerige oogen heeft ze half opgeslagen, alsof ze pas ontwaakt is; de schouders zijn wat opgetrokken, als voelde ze voor het eerst den adem van een windje. Dit is een van de weinige figuren van Kolbe, waarmee men in een gevoelscontact komt en in een zeer intiem zelfs, er ligt verleiding in het nog mythische, halfbewuste, maar reeds lokkend gevaarlijke van deze vrouwen-natuur. Bij deze figuur, die niet bijbelsch, niet antiek, maar van nu en van altijd is en die niet eens een appel noodig heeft, moet Eros sterker en voelbarer meegewerkt hebben dan gewoonlijk. Het spel van twee bewegingen tegenover en in elkaar, dat hij technisch altijd beheerscht heeft, is hier grootsch geworden. Laat men maar eens op de handen letten, hoe zij zich met de eene naar voren geopende hand aanbiedt, terwijl zij zich met de andere, die naar achteren gebogen is, tegelijkertijd weigert. Deze monumentale gestalten schijnen eerder een nieuw begin dan het eindpunt te zijn van een kunst, die sommigen misschien al te beheerscht en te afgemeten voorkomt. Georg Kolbe is op het oogenblik zes en vijftig jaar oud, hij is dus op den leeftijd van de grootste scheppingskracht, en daar hij niet tot die menschen behoort, die in hun jeugd in schitterende explosies ineens alles wat ze bezaten uitgegeven hebben, mogen wij van zijn rijpheid en zekerheid nog menig schoon bewijs verwachten, dat de beeldhouwkunst, zooals wij die uit een oude europeesche traditie ontvangen hebben, nog leven en een plaats in ons bestaan innemen kan.
